

единъ тежъкъ кракъ насмалко щѣше да стжни върху него.

— Зрѣе, зрѣе гроздето! — приказваха си хората.

— Скоро ще имаме гроздоберъ.

— Да, скоро!

Гроздоберъ! Чудна дума! Сивко все по-често чуваше да я споменаватъ въ разговоритѣ си тѣзи неканени гости, но не разбираше какво значи тя. Честото идване на мъже, жени и деца съ кошници и сандъчета започна да го бѣзпокои. Дали нѣма да му се случи нѣщо лошо? Майка му постоянно имъ говорѣше за страшни и опасни работи, но презъ днитѣ на безгрижния и охолень животъ въ лозята той забрави за тѣхъ.

Заедно съ узрѣването на гроздето, Сивко забелязваше какъ шумата и тревата жълтѣеха бавно, а кората на лозовитѣ пръчки се напукваше и загрубяваше. Утринитѣ ставаха все по студени, бисерна роса кжпѣше земята. Небето бѣше свѣтло като очитѣ на младо зайче и синьо като ранна метличина.

Ставаше нѣкаква промѣна. Идѣше нѣщо лошо, отъ което никой не можеше да избѣга.

— Ще потърся други зайци, — рече си Сивко и хукна да обикаля лозята. Безъ самъ да усѣти, той излѣзе на една поляна и се огледа. Полянката бѣше гола. Задъ нея се простираха разорани ниви, тъмни и печални. И тъкмо когато се намери да заобиколи нататъкъ и да види какво има, два далечни гърмежа го накараха да подскочи отъ страхъ. Изправенъ на заднитѣ си крачета като колче, Сивко вторачи голѣмитѣ си бистри очи напредъ, за да разбере какво значи това. Сърдцето му затупка силно. Единъ едъръ заякъ мина като стрела край него и едва можа да му каже задъханъ:

— Бѣгай!

Сивко хукна следъ заяка. Отначало бѣгаше отъ страхъ, но сетне се успокои и гледаше само